

**UCHWAŁA NR 404/XL/14
RADY MIEJSKIEJ GMINY ŚLESIN
Z DNIA 29 STYCZNIA 2014 ROKU**

w sprawie udzielenia odpowiedzi na skargę

Na podstawie art.18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz.594 ze zm.), art.54§ 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r.,, poz.270 ze zm.)

Rada Miejska Gminy Ślesin uchwala, co następuje:

§ 1

1.W odpowiedzi na skargę Pana XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na uchwałę nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary w części dotyczącej § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu Rada Miejska Gminy Ślesin wnosi o:

- uwzględnienie skargi.

2. Treść odpowiedzi na skargę stanowi załącznik do uchwały.

§ 2

Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Gminy Ślesin.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

UZASADNIENIE

Skarżący pismem z dnia 28 października 2013 r. (data wpływu: 29 października 2013 r.) wezwał Radę Miejską Gminy Ślesin na podstawie art.101 ustawy o samorządzie gminnym do usunięcia naruszenia prawa w uchwale nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary w części dotyczącej § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu”. W odpowiedzi na powyższe wezwanie Rada Miejska Gminy Ślesin na podstawie art.101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym nie podjęła w określonym ustawą terminie uchwały w sprawie wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na powyższą uchwałę w dniu 30 grudnia 2013 r. Skarżący wniósł za pośrednictwem Rady Miejskiej Gminy Ślesin skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu datowaną na dzień 22 grudnia 2013 r..

W skardze Skarżący podnosi, iż § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu” narusza przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Kodeksu cywilnego, ustaw o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz.270 ze zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Organ, o którym mowa wyżej, przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej wniesienia. Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości do dnia rozpoczęcia rozprawy.

W ocenie Rady Miejskiej Gminy Ślesin skarga jest zasadna stąd wniosek o uwzględnienie skargi na uchwałę nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary.

Zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie nieobowiązującej już ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz.139 ze zm.). Zgodnie z art.87 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz.647 ze zm.) studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz plany miejscowe uchwalone po dniu 1 stycznia 1995 r. zachowują moc. Jednocześnie na podstawie art.88 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym utraciła moc ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym.

Art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości.

Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do:

- 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;
- 2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

W odniesieniu do podstawowej zasady przesądzającej o roli planowania przestrzennego, dotyczącej stosunku między prawem własności nieruchomości gruntowej a prawem do zmiany jej użytkowania i zabudowy, z dwóch możliwych skrajnych rozwiązań: zdecydowanej przewagi prawa własności (właściciel nieruchomości ma, co do zasady, prawo zmiany jej użytkowania, w tym zabudowy, w dowolnym miejscu, czasie i formie, chyba że co innego wynika z wyraźnego przepisu prawa) oraz zdecydowanej przewagi prawa decydowania o zagospodarowaniu nieruchomości przez właściwy organ władzy publicznej i zakazu zabudowy bez decyzji tej władzy - w polskim orzecznictwie i w doktrynie wybrano w bardzo dużym stopniu rozwiązanie pierwsze.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 kwietnia 2011 r. sygn.akt KP 7/09 wskazał - trafnie zaznaczając, że prawo własności stanowi najszersze przedmiotowo (zawierające otwarty katalog uprawnień właścicielskich) i najsilniejsze prawo do rzeczy, skuteczne *erga omnes*, i powołując się na art. 140 k.c. - przyjmuje jednak klasyczną konstrukcję, że właściciel może czynić z rzeczą wszystko, z wyjątkiem tego, co zakazane; co jednak istotniejsze, twierdzi, że: "art. 140 k.c. wymienia jedynie podstawowe uprawnienia składające się na prawo własności, które jednakże nie wyczerpują jego treści, obejmujące m.in. - w odniesieniu do nieruchomości - uprawnienie do jej zabudowania".

Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 marca 2003 r. sygn.akt V CKN 347/01 publ. LEX 78263 uznał, że: "uprawnienia właściciela określone w art. 140 Kodeksu cywilnego zawsze doznawały ograniczeń ze względu na ważne potrzeby społeczne (...). W polu widzenia ustawodawcy pozostawało - chociaż historycznie w różnych odcieniach - dobro ogólne i dobro jednostkowe (...)".

Prawo własności, w szczególności prawo własności nieruchomości, nie jest zatem "święte", lecz z istoty swojej ograniczone - i to ograniczone zarówno "od zewnątrz", jak i "od wewnątrz", tzn. w swojej treści. Także zatem w kontekście art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w którym jest mowa o "chronionym prawem interesie publicznym" (rozumianym w sposób ogólny, a nie tak jak w art. 1 i 2), prawo zabudowy nie jest oczywistym elementem prawa własności nieruchomości, a art. 140 k.c. powinno się, w świetle wskazanych standardów innych państw i przepisów Konstytucji RP, traktować jako uznanie, że w społecznej gospodarce rynkowej prawo własności jest ograniczone także "od wewnątrz", tj. w swojej treści, a nie tylko "od zewnątrz", tj. co do korzystania z prawa o określonej treści.

Wynika to ze sposobu odesłania do obowiązujących ustaw i do zasad współżycia społecznego (jako instrumentów ograniczenia co do zasady "zewnętrznego", określają one bowiem ramy korzystania z prawa) oraz do społeczno-gospodarczego przeznaczenia tego prawa (z którym korzystanie ma być zgodne, a zatem przeznaczenie to znajduje się "wewnątrz"). W tych warunkach odesłanie do obowiązujących ustaw także oznacza, że ustawowo można - w interesie publicznym, nie zaś w dowolnym - własność ograniczyć,

oczywiście z zachowaniem zasady proporcjonalności wywodzonej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Jednocześnie art.27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane.

W doktrynie (vide: H. Izdebski I. Zachariasz Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym . Komentarz. LEX 2013) podnosi się , że wszystkie zmiany planu miejscowego muszą być dokonywane z zachowaniem procedury planistycznej:

- zgodnie ze stanowiskiem NSA wyrażonym w wyroku z dnia 17 marca 2011 r., II OSK 2535/10, LEX nr 988200, zmiana planu miejscowego uchwalonego, ale jeszcze nieobowiązującego, również z powodu oczekiwania na ogłoszenie w organie promulgacyjnym województwa, może nastąpić tylko w trybie przewidzianym dla jego uchwalenia;
- w konsekwencji, zgodnie z tezą WSA w Opolu sformułowaną w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II SA/Op 290/08, LEX nr 509694, rada gminy, zmierzając do zmiany planu miejscowego, ma do wyboru wyłącznie dwie możliwości: podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 w zw. z art. 27 u.p.z.p.) bądź podjąć uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego (odpowiednio art. 33 i 34 u.p.z.p.), przy czym jeżeli wprowadzane zmiany będą mieć ograniczony zakres przedmiotowy, powinny być dokonane w trybie zmiany obowiązującego planu miejscowego; rozstrzygnięcie w tej materii mieści się w zakresie samodzielności planistycznej gminy.

Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie pozwalają na dokonanie zmian w uchwalonym planie miejscowym w trybie sprostowania. Aprobaty wymaga wyrok WSA w Krakowie z dnia 17 grudnia 2010 r., II SA/Kr 775/10, LEX nr 753629, w którym sąd ten stwierdził, że każdą poprawkę, nawet uznaną przez organ planistyczny za sprostowanie "oczywistego błędu", należy traktować jako zmianę planu wymagającą przeprowadzenia procedury planistycznej, a brak takiej procedury prowadzi wprost do stwierdzenia nieważności podjętej uchwały, oraz wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2008 r., II OSK 366/08, LEX nr 490125, według którego wskazana w planie miejscowym wysokość ogrodzenia nie może być zmieniona w trybie sprostowania, choćby rzeczywiście rada gminy miała w tej mierze inny zamiar, niż wynikałoby to z ogłoszonego planu.

W świetle tych stanowisk wyrażonych w doktrynie i orzecznictwie oczekiwana przez Skarżącego zmiana planu zagospodarowania przestrzennego w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym jawi się jako niedopuszczalna, contra legem.

Informacyjnie w tym miejscu należy podnieść, iż równolegle trwają prace nad zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Licheń Stary , w tym w części obejmującej nieruchomości Skarżącego.

**Załącznik do uchwały nr 404/XL/14
Rady Miejskiej Gminy Ślesin
z dnia 29.01. 2014 r. w sprawie
udzielenia odpowiedzi na skargę**

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
ul. Ratajczaka 10/12
61-815 Poznań**

Skarżący: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Zaskarżony organ: Rada Miejska Gminy Ślesin

ODPOWIEDŹ NA SKARGĘ

Na podstawie art.18 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r., poz.594 ze zm.), art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r. , poz.270 ze zm.) Rada Miejska Gminy Ślesin przekazuje skargę Pana XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX na uchwałę nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary w części dotyczącej § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu” i wnosi o:

- uwzględnienie skargi.

UZASADNIENIE

Skarżący pismem z dnia 28 października 2013 r. (data wpływu: 29 października 2013 r.) wezwał Radę Miejską Gminy Ślesin na podstawie art.101 ustawy o samorządzie gminnym do usunięcia naruszenia prawa w uchwale nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary. W odpowiedzi na powyższe wezwanie Rada Miejska Gminy Ślesin na podstawie art.101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym nie podjęła w określonym ustawą terminie uchwały w sprawie wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na powyższą uchwałę w dniu 30 grudnia 2013 r. Skarżący wniósł za pośrednictwem Rady Miejskiej Gminy Ślesin skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu datowaną na dzień 22 grudnia 2013 r..

W skardze Skarżący podnosi, iż § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu” narusza przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, Kodeksu cywilnego, ustaw o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z art.54 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2012 r., poz.270 ze zm.) skargę do sądu administracyjnego wnosi się za pośrednictwem organu, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania jest przedmiotem skargi. Organ, o którym mowa wyżej, przekazuje skargę sądowi wraz z aktami sprawy i odpowiedzią na skargę w terminie trzydziestu dni od dnia jej wniesienia. Organ, którego działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania zaskarżono, może w zakresie swojej właściwości uwzględnić skargę w całości do dnia rozpoczęcia rozprawy.

W ocenie Rady Miejskiej Gminy Ślesin skarga jest zasadna stąd wniosek o uwzględnienie skargi na uchwałę nr 329/XXXIX/2002 Rady Miejskiej Gminy Ślesin z dnia 28 czerwca 2002 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Ślesin , obejmującego tereny miejscowości Licheń Stary w części dotyczącej § 11 ust.36 uchwały poprzez użycie zwrotu : „ ustala się zakaz lokalizacji funkcji powodujących emisję odorów , substancji zanieczyszczających grunt, wody i powietrze, zapylenie, hałas i ruch ciężkiego transportu” .

Zaskarżona uchwała została podjęta na podstawie nieobowiązującej już ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 1999 r. Nr 15, poz.139 ze zm.). Zgodnie z art.87 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r., poz.647 ze zm.) studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gmin oraz plany miejscowe uchwalone po dniu 1 stycznia 1995 r. zachowują moc. Jednocześnie na podstawie art.88 ust.1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym utraciła moc ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym.

Art. 6 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym stanowi, że ustalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego kształtują, wraz z innymi przepisami, sposób wykonywania prawa własności nieruchomości.

Każdy ma prawo, w granicach określonych ustawą, do:

- 1) zagospodarowania terenu, do którego ma tytuł prawny, zgodnie z warunkami ustalonymi w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego albo decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, jeżeli nie narusza to chronionego prawem interesu publicznego oraz osób trzecich;
- 2) ochrony własnego interesu prawnego przy zagospodarowaniu terenów należących do innych osób lub jednostek organizacyjnych.

W odniesieniu do podstawowej zasady przesądzającej o roli planowania przestrzennego, dotyczącej stosunku między prawem własności nieruchomości gruntowej a prawem do zmiany jej użytkowania i zabudowy, z dwóch możliwych skrajnych rozwiązań:

zdecydowanej przewagi prawa własności (właściciel nieruchomości ma, co do zasady, prawo zmiany jej użytkowania, w tym zabudowy, w dowolnym miejscu, czasie i formie, chyba że co innego wynika z wyraźnego przepisu prawa) oraz zdecydowanej przewagi prawa decydowania o zagospodarowaniu nieruchomości przez właściwy organ władzy publicznej i zakazu zabudowy bez decyzji tej władzy - w polskim orzecznictwie i w doktrynie wybrano w bardzo dużym stopniu rozwiązanie pierwsze.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 20 kwietnia 2011 r. sygn.akt KP 7/09 wskazał - trafnie zaznaczając, że prawo własności stanowi najszersze przedmiotowo (zawierające otwarty katalog uprawnień właścicielskich) i najsilniejsze prawo do rzeczy, skuteczne *erga omnes*, i powołując się na art. 140 k.c. - przyjmuje jednak klasyczną konstrukcję, że właściciel może czynić z rzeczą wszystko, z wyjątkiem tego, co zakazane; co jednak istotniejsze, twierdzi, że: "art. 140 k.c. wymienia jedynie podstawowe uprawnienia składające się na prawo własności, które jednakże nie wyczerpują jego treści, obejmujące m.in. - w odniesieniu do nieruchomości - uprawnienie do jej zabudowania".

Z kolei Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 marca 2003 r. sygn.akt V CKN 347/01 publ. LEX 78263 uznał, że: "uprawnienia właściciela określone w art. 140 Kodeksu cywilnego zawsze doznawały ograniczeń ze względu na ważne potrzeby społeczne (...). W polu widzenia ustawodawcy pozostawało - chociaż historycznie w różnych odcieniach - dobro ogólne i dobro jednostkowe (...)" .

Prawo własności, w szczególności prawo własności nieruchomości, nie jest zatem "święte", lecz z istoty swojej ograniczone - i to ograniczone zarówno "od zewnątrz", jak i "od wewnątrz", tzn. w swojej treści. Także zatem w kontekście art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym ., w którym jest mowa o "chronionym prawem interesie publicznym" (rozumianym w sposób ogólny, a nie tak jak w art. 1 i 2), prawo zabudowy nie jest oczywistym elementem prawa własności nieruchomości, a art. 140 k.c. powinno się, w świetle wskazanych standardów innych państw i przepisów Konstytucji RP, traktować jako uznanie, że w społecznej gospodarce rynkowej prawo własności jest ograniczone także "od wewnątrz", tj. w swojej treści, a nie tylko "od zewnątrz", tj. co do korzystania z prawa o określonej treści.

Wynika to ze sposobu odesłania do obowiązujących ustaw i do zasad współżycia społecznego (jako instrumentów ograniczenia co do zasady "zewnętrznego", określają one bowiem ramy korzystania z prawa) oraz do społeczno-gospodarczego przeznaczenia tego prawa (z którym korzystanie ma być zgodne, a zatem przeznaczenie to znajduje się "wewnątrz"). W tych warunkach odesłanie do obowiązujących ustaw także oznacza, że ustawowo można - w interesie publicznym, nie zaś w dowolnym - własność ograniczyć, oczywiście z zachowaniem zasady proporcjonalności wywodzonej z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP.

Jednocześnie art.27 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje, że zmiana studium lub planu miejscowego następuje w takim trybie, w jakim są one uchwalane.

W doktrynie (vide: H. Izdebski I. Zachariasz Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym . Komentarz. LEX 2013) podnosi się , że wszystkie zmiany planu miejscowego muszą być dokonywane z zachowaniem procedury planistycznej:

- zgodnie ze stanowiskiem NSA wyrażonym w wyroku z dnia 17 marca 2011 r., II OSK 2535/10, LEX nr 988200, zmiana planu miejscowego uchwalonego, ale jeszcze nieobowiązującego, również z powodu oczekiwania na ogłoszenie w organie promulgacyjnym województwa, może nastąpić tylko w trybie przewidzianym dla jego uchwalenia;

- w konsekwencji, zgodnie z tezą WSA w Opolu sformułowaną w wyroku z dnia 6 listopada 2008 r., II SA/Op 290/08, LEX nr 509694, rada gminy, zmierzając do zmiany planu miejscowego, ma do wyboru wyłącznie dwie możliwości: podjąć uchwałę o przystąpieniu do zmiany planu miejscowego (art. 14 ust. 1 w zw. z art. 27 u.p.z.p.) bądź podjąć uchwałę w sprawie przystąpienia do sporządzenia nowego planu miejscowego (odpowiednio art. 33 i 34 u.p.z.p.), przy czym jeżeli wprowadzane zmiany będą mieć ograniczony zakres przedmiotowy, powinny być dokonane w trybie zmiany obowiązującego planu miejscowego; rozstrzygnięcie w tej materii mieści się w zakresie samodzielności planistycznej gminy.

Przepisy ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie pozwalają na dokonanie zmian w uchwalonym planie miejscowym w trybie sprostowania. Aprobata wymaga wyrok WSA w Krakowie z dnia 17 grudnia 2010 r., II SA/Kr 775/10, LEX nr 753629, w którym sąd ten stwierdził, że każdą poprawkę, nawet uznaną przez organ planistyczny za sprostowanie "oczywistego błędu", należy traktować jako zmianę planu wymagającą przeprowadzenia procedury planistycznej, a brak takiej procedury prowadzi wprost do stwierdzenia nieważności podjętej uchwały, oraz wyrok NSA z dnia 23 czerwca 2008 r., II OSK 366/08, LEX nr 490125, według którego wskazana w planie miejscowym wysokość ogrodzenia nie może być zmieniona w trybie sprostowania, choćby rzeczywiście rada gminy miała w tej mierze inny zamiar, niż wynikałoby to z ogłoszonego planu.

W świetle tych stanowisk wyrażonych w doktrynie i orzecznictwie oczekiwana przez Skarżącego zmiana planu zagospodarowania przestrzennego w trybie art. 101 ustawy o samorządzie gminnym jawi się jako niedopuszczalna, contra legem mimo uznania przez zaskarżony organ argumentów podniesionych przez Skarżącego w skardze .

Informacyjnie w tym miejscu należy podnieść, iż równolegle trwają prace nad zmianą miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla miejscowości Licheń Stary , w tym w części obejmującej nieruchomości będące własnością Skarżącego trybie określonym przepisami ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. z 2012 r. , poz.647 ze zm.).

Załączniki:

Odpis odpowiedzi na skargę.

Akta sprawy.